

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Ἐτησίαι δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Αἰφύτου γράσια διατριμ. 50.
Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουδαίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδραμίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 8 Ἰουλίου 1939

Ἔτος 61ον. — Ἀριθ. 82

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἀὐτὸ τὸ ἀκριβῶς τὸν ἔριψε ἔ-
ξω. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ θυμηθῆ τὸ
Τζώνστακουν καὶ τὸν Ἰακώβ Μπόλ-
λερ καὶ ἓνα σωρὸ ἄλλα πράγματα.
Δοιοῦν γιὰ νὰ παρηγορηθῆ τὸν γέρο
Ὀλλεὺ κρατήθηκε γιὰ λίγο στὸν ἀ-
φρό. Ὑστερα, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ἀ-
δύνατος, ἀφῆκε τὰ γερὰ νὰ μπούνα
πάλι μέσα, ὡσπου ξαναβούλιαξε καὶ
ἔφτασε πάλι στὸν πάτο. Ἔτσι τὸ κα-
ταλαβαίνω ἐγὼ τὸ πρᾶγμα.

Ὅλοι παραδέχθησαν
πὼς ἦταν ἔτσι ἀκριβῶς ὅ-
πως τὰ ἔλεγε ὁ Ντίσκο.

— Φαντάσου τί θὰ γι-
νόταν ὁ Σάλτερς, εἶπε ὁ
Μεγάλος Τζάκ, ἂν ὁ Πέν
ἔμενε Ἰακώβ Μπόλλερ,
γιὰ πάντα. Εἶδαις τὰ μού-
τρα του ὅταν ὁ Πέν ρώ-
τησε σὲ τίνας βάρους ζοῦσε
τόσον καιρὸ; Ἔ, Σάλ-
τερς, πὼς τὰ πᾶει;

— Κοιμάται, κοιμάται
βαθειά. Τὸν ἔβαλα στὸ
κρεβάτι σὺν μικρὸ παιδί,
εἶπε ὁ Σάλτερς πηγαί-
νοντας στὴν πρόμη μὲ τίς
μύτες τῶν ποδιῶν. Μὴν κά-
νουμε μεγάλη φασαρία, ὡ-
σπου νὰ ξυπνήσῃ. Εἶχατε
ξαναἰδῆ ποτέ σας τέτοια
δύναμη σὲ προσευχὴ;
Τὸ δέχως ἄλλο αὐτὸς ἔ-
κανε νὰ δώσῃ πίσω ἢ
θάλασσα τὸν μικρὸν Ὀλ-
λεὺ. Εἶναι ἢ πεποθήσῃ
μου. Ὁ Ἰάσων παρκα-
μάρωνε τὸ γιό του καὶ ἐγὼ
πάντοτε τὸ ἔλεγα πὼς ὁ
Θεὸς θὰ τὸν τιμωροῦσε
ποῦ προσκυνοῦσε τέτοια
μάταια εἰδωλα.

— Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἀνόητοι
σὺν τὸν Ὀλλεὺ, εἶπε ὁ Ντίσκο.

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα, ἀ-
πάντησε ὁ Σάλτερς βιαστικά. Ὁ Πέν
δὲν στέκει καλὰ ἀπάνω στὸ νερὸ καὶ
ἐγὼ κάνω ὅ,τι πρέπει νὰ κάνῃ κάθε
χριστιανὸς γιὰ τὸν ἀδελφὸ του.

Τρεῖς ὥρες ἐπερίμεναν οἱ πεινα-
σμένοι ναυτικοὶ χωρὶς νὰ κουνηθοῦν
ἀπὸ τίς θέσεις τους, ὡσπου παρουσιά-
στηκε ὁ Πέν. Τὸ πρόσωπό του εἶχε
πάρει πάλι τὴ συνηθισμένη του ἐκ-

φραση καὶ δὲν θυμόταν πιά τίποτε.
Τοῦς εἶπε ὅτι τοῦ φάνηκε σὺν νὰ
εἶδε κάποιον ὄνειρο. Ὑστερα τοῦς ρώ-
τησε γιὰτί ἦσαν τόσο λιγομίλητοι, μὰ
δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ ποῦν τὸν λόγο.

Ὁ Ντίσκο ξεθέωσε στὴ δουλειὰ
ὄλο του τὸ πλήρωμα κατὰ τίς ἐπόμε-
νες τρεῖς-τέσσερις ἡμέρες καὶ ὅποτε
ἦταν ἀσχημὸς ὁ καιρὸς καὶ δὲν μπο-
ροῦσαν νὰ βγοῦνε ἔξω, τοῦς κατέβα-
ζε στὸ ἀμπάρι γιὰ νὰ συγυρίσουν τίς
προμήθειες τοῦ καραβιοῦ, περιορίζον-
τάς τεσ οὐ μικρότερο χωρὶο γιὰ νὰ
μείνῃ ἐλεύθερο τ' ἀμπάρι γιὰ τὸ ψά-
ρι. Καὶ ὁ Ντίσκο ἔδειξε πὼς εἶναι
ὀλόκληρη τέχνη νὰ ξέρῃς νὰ στοι-
βάξῃς τὸ φορτίο κατὰ τέ-
τοιον τρόπο ὥστε νὰ ἔχῃ
ἢ γολέττα τὴν καλύτερη
ἰσορροπία. Ἔτσι δούλε-
ψαν ὄλοι χωρὶς νὰ μπο-
ροῦν νὰ πάρουν ἀναπνοή
ὡς που συνηλθαν κάπως
καὶ ὁ Μεγάλος Τζάκ χάρ-
ιδεψε τὸν Χάρβεϋ μὲ τὴν
ἀκρὴ τοῦ σκοινιοῦ του,
γιὰτί καθὼς ἔλεγε «φαι-
νόταν μελαγχολικὸς σὺν
ἀρρωστος γάτος γιὰ πρᾶγ-
ματα ποῦ δὲν μπόρουσε
νὰ τὰ ἐμποδίσῃ». Τὸ μυα-
λὸ τοῦ Χάρβεϋ δούλεψε
πολὺ ὄλες αὐτὲς τίς θλι-
θερὰς ἡμέρας· μετεβίβασε
τίς σκέψεις του στὸν Ντάν
καὶ ὁ Ντάν συμφώνησε
μαζὶ του, ἀκόμη καὶ γιὰ
νὰ ζητήσῃ τηγανίτες, ἀν-
τὶ νὰ τίς βουτήξῃ κρυφά.

Μία βδομάδα ὅμως
ἀργότερα οἱ δύο τους
κόντεψαν νὰ βουλιάξουν
τὴν φαρόβαρκα τους, κα-
θὼς προσπαθοῦσαν νὰ
μαχαιρώσουν ἓνα σκυλό-
ψαρο μὲ μιὰ Ἐπιφολόγη
δεμένη σ' ἓνα μπᾶστούνι.
Τὸ θαλασσινοῦ τέρας τρι-

«Ἦταν ἓνα φοβερὸ ἀνακάτωμα ἀπὸ βάρκες, ἀνθρώπους,
δίχτυα καὶ ψάρια».

έδταν στά πλευρά τής βάρκας περι-
 μόνοντας έναν καλόν μεζέ και μόνο
 χάρις στην επέμβαση τής Θείας Προ-
 νοίας βγήκαν κι' οι τρεις τους ζω-
 τανει απ' αυτή τήν περιπέτεια.

Τέλος, αφού έπαιξαν αρκετές ήμέ-
 ρες τήν τυφλομύγα μέσα στην όμι-
 χλη, ήρθε ένα πρωί, πού ο Ντίσκο
 τούς έφώναζε από πάνω από τό κάσ-
 αρο :

— Παλληκάρια μου, έτοιμασθήτε.
 Φθάσαμε στην πολιτεία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

"Όσο ζή ο Χάρβευ δέν ήά ξεχάση
 ποτέ του αυτό τό θέαμα. 'Ο ήλιος,
 πού είχαν νά τόν ίδουν μιά εβδομάδα,
 βρισκόταν ακριβώς πάνω από τόν ό-
 ρίζοντα και τό κόκκινό του φώς έρ-
 χόταν κι' έπεφτε ζυστά επάνω στά
 πανά τών καρδιών, πού σχημάτιζαν
 τρεις στολισμούς άγκυροβολημένους
 —έναν κατά τό βορεινά, ένα κατά
 τή δύση κι' έναν κατά τό νοτιά. Θά
 ήταν πάνω από εκατό καράβια, σέ
 ε.τι σκορπεί είναι δυνατόν νά φαντασθί
 κανείς, με μιά γαλλική φρεγάδα με
 τετράγωνα πανιά κάτω στο βάθος.
 "Όλα έκαναν χαιρετούρες και ύπο-
 κλίσεις τό ένα στο άλλο. Κάθε καρ-
 άβι ήταν περιτριγυρισμένο από τις
 φάρβαρκές του και οι αντίλαλοι από
 τις φωνές; τό τρίξιμο πού έκαναν τά
 σκοινιά και τά βινταία, τό πλατάγι-
 σμα τών κουτιών, άκούγονταν μιλ-
 λια μακρὰ.

Τά πανιά έπαιρναν μύρια χρώμα-
 τα καθώς έφύλωνε ο ήλιος: από μαύ-
 ρα γίνονταν σταχτιά και τέλος κάτα-
 σπρα και τά καράβια ξεπρόβαιναν
 μέσα από τήν όμίχλη έλο και πε-
 ρισσότερα.

Οι φαρβαρκες μαζεύονταν σέ ο-
 μάδες, χωρίζονταν, συγκεντρώνονταν
 και πάλι και ξανά σκόρπιζαν άκο-
 λουθώντας τήν ίδια κατεύθυνση. Ένώ
 οι άνθρωποι φώναζαν ο ένας τόν άλ-
 λον, σφύριζαν με τά χείλη τους ή με
 φυσαρμόνικες, τραγουδούσαν, και τό
 νερό διασιζόταν έδω κι' εκεί με
 τά σκουπίδια πού πετούσαν από τό
 κατόστρωμα.

— Αλήθεια είναι πολιτεία, είπε
 ο Χάρβευ, ο Ντίσκο είχε δίκιο. Εί-
 γαι πολιτεία σωστή.

— Έχω ιδεί κι' άλλες μικρότερες,
 είπε ο Ντίσκο. Έδω θά είναι μαζε-
 μέναι καμιά χιλιάδα άνθρωποι. Και
 νά, εκεί πέρα είναι ή Παρθένος.

Κι' έδειξε με τό δάκτυλο στή μέση
 τής θάλασσας ένα κομμάτι πρασινω-
 πό, όπου δέν φαινόταν ούτε καράβι
 ούτε φαρβαρκα.

Τό Έδω είμαστε τράβηξε πρὸς

τά καράβια πού ήταν άγκυροβολημέ-
 να στά βορεινά. "Ο Ντίσκο χαιρετού-
 σε με τό χέρι του τόν ένα φίλο υστε-
 ρα απ' τόν άλλον και έρριξε τήν άγ-
 κυρα σύμφωνα με τήν αυστηρότερη
 ναυτική έθιμοτυπία.

Τά φαράβια του Μπάνκου έχουν
 τή συνήθεια νά αναγνωρίζουν ένα κα-
 λὸ χειρισμό κρατώντας θρησκευτική
 σιωπή. "Άλλοιμονο όμως στόν άτζα-
 μή. Τρώει κοροϊδία απ' όλους, άρ-
 χίζοντας από τό πρώτο και τελειώνον-
 τας στο τελευταίο καράβι.

— Στην ώρα ήρθατε! φώναξαν
 από τή «Μορη Τούλιον».

— Κοντεύετε νά ξεδέφετε τ' α-
 λάτι σας; ρώτησαν από το «Κίγκ
 Φίλιππ».

— Έ, Τόν Πλάττ, έρχεσαι από-
 ψε νά σου κάνουμε τό τραπέζι; ρώ-
 τησαν από τό «Χένου Γελάνη».

Κάθε λογής κουβέντες πετούσαν
 από τό ένα καράβι στο άλλο. Μερι-
 κολ είχαν συναντηθί και πριν στούς
 Μπάνκους και έλεγαν τά νέα τους.
 "Έτσι δέν υπήρχε ούτε ένας πού νά
 μὴν ξέρη τή διάσωση του Χάρβευ
 με όλες της τις λεπτομέρειες και ρω-
 τούσαν άν άξίζει τό άλάτι του. Οι
 νεαροί μούτσοι άστειζόνταν με τόν
 Ντάν, πού είχε από μέρους του τή
 γλώσσα αρκετά κρεμασμένη. Οι συμ-
 πατριώτες του Μανουέλ μιλούσαν μα-
 ζι του τήν άκαταλαβίστικη γλώσσα
 του και ως κι' αυτός άκόμη ο λιγὸ
 λογος μάγειρας ανακαλύφθηκε καθι-
 σμένος καθάλα επάνω στο μπαστού-
 νι του φλόκου και κουβεντιάζοντας
 μ' ένα φίλο του μαύρον σάν κι'
 αυτόν.

"Αφού άφησαν τήν άγκυρά τους
 νά πιάση καλά βάθος — έλη ή περιο-
 χή τής Παρθένου είναι γεμάτη ύψά-
 λους και άν κανείς φανή λίγο απρό-
 σεκτος μπορεί νά χαλάσουν όλες οι
 άγκυρες του ή νά τόν πάρη τό ρεύ-
 μα — αφού λοιπόν ή άγκυρά του έ-
 πιασε καλά στο βάθος, κατέβασαν
 τις φαρβαρκες, τράβηξαν ο' ένα ση-
 μείο, ως ένα μίλλι μακρὰ, όπου
 βρίσκονταν μαζεμένες κι' άλλες βάρ-
 κες και καράβια. Οι γολέττες σαμα-
 πανέβαζαν σέ σεβαστή άπόσταση,
 σάν χήνες πού επιβλέπουν τά μικρά
 τους κι' οι ψαρβαρκες χοροπηδού-
 σαν σάν χηνόπουλα, χωρίς άνατροφή.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΑΓΟΡΙ

— Συνέχεια από προηγούμε. και τέλος —
 "Η Δεσπούλα τρομαγμένη δέν του
 ξαναμίλησε για τούς γονείς του. Μόνο
 για τό δάσκαλό του και τότε έμαθε
 πως τά γράμματα ξεπεταγόταν έξω
 απ' τις σελίδες.

"Η γειτονιά είχε ήσυχάσει. "Άκρες-
 μέσες, μάθανε για τό παιδί πως ήταν
 όρφανό, πεντάρφανο, και πως ζούσε
 μόνο με τή γριά Νουμπιέ, τή μαύρη
 υπηρέτρια πού τούταν πολύ άφροσω-
 μένη, όπως μόνο οι άραπάδες ξε-
 ρουν νάφροσώνονται.

— Μπά, μπά καλέ, κυρά Μελπο-
 μένη. "Έλα, καλέ, νά δης. "Όχ λα-
 χτάρα, τ' είναι τοῦτο τό θεριό!

Τό θεριό ήταν ένα μακρομούρικο
 αυτοκίνητο, γαλάζιο βαθύ με κόκκι-
 νες μπορντούρες, κι' ένα μεγαλοπρε-
 πέστατο σωφέρ.

— Μπά! Καλέ στο σπίτι της ά-
 ραπίνας σταμάτησε, μάτια μου!

— Καλέ, καλά τό λέγαμε μες πως
 παράξενοι άνθρωποι, κάθονται εκεί
 μέσα, περνούσαν καλά-καλούτοικα,
 και νά τώρα, πού άρχισαν και αυτο-
 κίνητα νά σταματάνε στην πόρτα τους.

— Δεσπούλα, πετάξου μιά στιγμή
 ως εκεί νά δης ποιός θά κατέβη.

Μά δε χρειάστηκε νά πεταχτή ή
 Δεσπούλα. Τήν ίδια στιγμή μία όμορ-
 φη κυρία, σωστή θεά, με τσουρο γα-
 λανό φουστάνι, μικρό καπελάκι κι'
 ένα πυκνό βέλο γύρω στο πρόσωπο,
 —καλέ σά τά μυθιστορήματα. λέω...
 κατέβηκε απ' τό γαλάζιο αυτοκίνητο
 και χώθηκε στο σπίτι.

Δέν έμεινε πολύ. Μά φεύγοντας
 πήρε μαζί της τόν Τώνιο και τή
 Νουμπιέ. Τάχατες ο Τώνιο θά ζήτη-
 σε ν' άποχαιρετήση τή μικρή του
 φίλη; Κανείς δέν τόμαθε ποτέ.
 Γιατί τό παράξενο παιδί με τά σκού-
 ρα γαλανά μάτια πού κοίταζαν τόν
 ούρανν ν' ανακαλύψουν ποιός ξέρει
 τί, σύγνεφο, άστέρι, πλάσμα τής
 φαντασίας άνάερο και μυστηριακό,
 δέν ξαναφάνηκε ποτέ πιά σ' αυτή,
 τήν μικρή γειτονιά. Με τόν καιρό ο-
 λοι τό ξεχάσαν, για λίγες μέρες μι-
 λούσαν άκόμα γι' αυτό, στίς μικρές
 άθεσοτωμένες αόλές, και άνάμεσα απ'
 τις μισόγυρτες γριλλίες. "Όταν πήραν
 τά πράμματα, άνθρωποι άγνωστοι, κι'
 δταν κρεμάσαν στο μπαλκόνι: «Πω-
 λείται». "Υστερα. Τίποτα. Τό ξεχα-
 σαν. "Άλλοι άνθρωποι, άλλα «γεγονό-
 τα» έσβουσαν τήν άνάμνηση του πα-
 ράξενου αγοριού, και μόνο ή Δεσπού-
 λα ή μικρή του φίλη θυμόταν για
 χρόνια τό τυφλό παιδί, με τά μάτια
 πού κοίταζαν πάντα τόν ούρανν.

ΔΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΠΗΓΑΔΙ

Αγαπητοί μου,

Ν α σάς διηγηθώ πρώτα πως
 έγινε αυτό: Τό παιδί, ένας
 πιτσιρικός μόλις τριών χρό-
 νών, κάθεται με τούς γονείς
 του και με τή λίγο μεγαλύτερη άδελ-
 φή του σ' ένα σπιτάκι, εκεί στόν "Αγ-
 Σάββα. "Εκείνο τάπόγεμα πήγε ένας
 φίλος του, σχεδόν συνομήλικος, ο Κώ-
 στας, κι' είπε:

— Νά πάρω τό Νίκο νά παίξου-
 με έδω απέξω;

— Πάρ' τον, είπε ή μάνα του
 Νίκου νά τόν προσέχης όμως σά με-
 γαλύτερος; γιατί έγω έχω τώρα δου-
 λειά. — "Ένοια σας.

Τά δυο παιδιά έφυγαν, και σέ λίγο
 έπαιξαν σέ μιά γειτονική αόλη πού
 έχει και πηγάδι. "Άλλά τό πηγάδι
 αυτό δέν έχει και πεζούλι. Και
 καθώς έτρεχαν τά παιδιά, ο Νίκος
 πλησίασε στο άνοιγμα του πηγαδιού,
 παραπάτησε και μπλούμ! πέρ' τον
 μέσα.

"Ο Κώστας βγάζει τις φωνές, μα-
 ζεύονται οι γυναίκες, τρέχει κι' ή
 μάνα σάν τρελλή.

— "Αιάν! τό παιδί μου! Σώστε
 τό παιδί μου!

"Άλλά ποιός νά τό σώση; Οι άν-
 τρες λείπουν στίς δουλειές τους, οι
 γυναίκες δέν τολμοῦν, δέν μποροῦν,
 δέν ξέρουν. Μόνο ή μάνα έτοιμάζε-
 ται νά πέση κι' αυτή στο πηγάδι,
 ή νά σώση τό παιδί της ή νά πνιγί
 μαζί του. "Άλλά τήν κρατεί ο Κώ-
 στας. Αὐτός έχει τήν εὐθύνη κι' ή
 εὐθύνη τόν κάνει ήρωα. Βγάζει τά
 παπούτσια του και πηδᾷ μέσα στο
 πηγάδι. Εὐτυχώς δέν είναι πολύ βα-
 θύ, οὔτε έχει πολὸ νερό. "Αρπάζει τό
 Νίκο, τόν άναποδογυρίζει και τόν
 σηκώνει με τά πόδια πρὸς τάνάνω,
 νά τόν πιάσουν οι γυναίκες πού, ξα-
 πλωμένες χάρω, σκύδουν από τό ά-
 νοιγμα τοῦ πηγαδιού κι' άπλώνουν
 τά χέρια τους. Τόν πιάνουν, τόν τρα-
 βούν, βοηθάει κι' ο Κώστας, κι' επι-
 τέλους τόν βγάζουν έξω. "Ω, σιγμές
 αγωνίας! "Ο πιτσιρικός είναι αναλ-
 οστητος. Τόν γδύνουν, τόν τρίβουν,
 τοῦ άνοίγουν τό στόμα, τόν φυσούν...
 Τόν περιποιείται κι' ο Κώστας, πού
 τόν βοήθησαν κι' αυτόν νά βγή. Κι'
 ο Νίκος συνέρχεται γρήγορα. Τίποτα
 δέν έχει πάθει, πουθενά δέν έχει χτυ-
 πήσει, πουθενά δέν νοιεί. "Έπεσε τό-
 σο μαλακά τό παιδάκι στο πηγάδι με
 τό λίγο νερό! Και καθώς βλέπει από
 πάνω τό φίλο του, τοῦ αναγγέλλει
 σά νά μὴν τόξερα:

— Κώστα, έπεσα στο πηγάδι!
 Γελοῦν. "Η αγωνία έχει περάσει.
 Βισκέδι ή χαρά για τή σωτηρία. Τό
 πάθημα, πού δέν είχε καμιά κακή
 συνέπεια, γίνεται άμέσως κωμικό. Κι'
 ενώ αλλοιώτικα θάκλαιγαν, τώρα γε-
 λούν με τό παιδάκι πού έπεσε στο
 πηγάδι και δέν έπαθε τίποτα.

— "Έ, πως σου φάνηκε; τόν ρω-
 τούν.

— Ξέρω έγώ πως μου φάνηκε;
 άπαντιξ. Νά, πηγάδι!

"Ο πατέρας του τό έμαθε τό βρά-
 δυ, όταν γόρισε απ' τή δουλειά του.
 "Ο Νίκος κοιμόταν μακάρια και δέν
 τόν ήπνησαν. Και τό πρωί, μόλις
 ξύπνησε κι' είδε τόν πατέρα του, ο
 πρώτος του λόγος ήταν:

— Μπαμπά! έπεσα στο πηγάδι!

Αὐτό έλεγε στερεότυπα ο Νίκος σ'
 όποιον έβλεπε. Κι' ολοι γελοῦσαν.
 Πολλά γειτονόπουλα, πριν τούς τό
 πη, τόν ρωτούσαν:

— Νίκο, αλήθεια έπεσες στο πη-
 γάδι;

— Ναι, έπεσα.

— Και πως σου φάνηκε;

— Νά, πηγάδι!

Πέρασαν ήμέρες, τά ίδια. "Ο Νί-
 κος επέτελους τό βαρέθηκε. Σέ κα-
 νέναν δέν έλεγε πιά πως έπεσε στο
 πηγάδι. Κι' δταν τόν ρωτούσαν, φώ-
 ναζε με θυμό.

— Δέν ξέρω. Οὐφ' άφήστε με ή-
 συχο!

Και γελοῦσαν, έλο γελοῦσαν.
 Αὐτά μας τά διηγήθηκε ή μάνα
 του, συγγενής μας, πού μας τόν έφε-
 ρε προχτές στο σπίτι. Κι' άκούγον-
 τας, έβλεπα και τό παιδάκι πού είχε
 τή μεγάλη αυτή περιπέτεια. Καθόταν
 με άπάθεια, σιωπηλό, σά νά μιλού-
 σαν γι' άλλον. Και μου φάνηκε πως
 όχι μόνο τό είχε βαρεθεί, μά και πως
 είχε άρχίσει νά τό ξεχνᾷ. Ξεχνούν
 τόσο γρήγορα τά παιδιά σ' αυτή τήν
 ήλικία! Και φαντάσθηκα μιά στιγμή
 τό Νίκο μεγάλο. Πάντα θά ξέρη τήν
 ιστορία, γιατί και μεγάλος θά τήν ά-
 κούη από τή μάνα του και τούς με-
 γαλύτερους. "Άλλά δταν θάρχεται λό-
 γος, θά λέη:

— Ναι, μιά φορά, πολὸ μικρός,
 έπεσα σ' ένα πηγάδι. Μά... δέν τό
 θυμάμαι.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

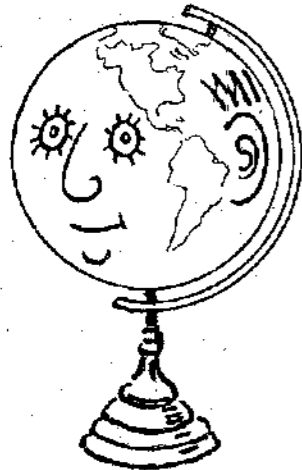
6.

«Καλά πάμε — συλλογιζόταν ο Κωστάκης. — Λίγο άκόμα και θάμαι
 κι' έγώ ένας μεγάλος ζωγράφος σάν τόν "Απελλιή, τόν Παρράσιο, τόν Ρα-
 φαήλ και τόν Μιχαηλάγγελο...». Κι' άράδιαζε όσους μεγάλους ζωγρά-
 φους, άρχαίους και νέους, έγραφε τό βιβλίο του. Είχε διαβάσει μάλιστα

πως κάποτε, ένας απ' αυτούς, μικρός άκόμα, βλέποντας τά έργα ενός άλ-
 λου, μεγάλου, είπε: «Μπά! κι' έγώ είμαι ζωγράφος!» Κι' άρχισε νά ζω-
 γραφίη ως πού έγινε κι' αυτός μεγάλος. "Έτσι κι' ο Κωστάκης, κάθε φο-
 ρά πού καμάρωνε τά έργα του, έλεγε και ξανάλεγε:
 — Κι' έγώ είμαι ζωγράφος! Κι' έγώ είμαι ζωγράφος!
 "Αφού, κατά τήν ιδέα του, έμαθε νά σχεδιάζη, άρχισε και νά χρωμα-

τίξη τα σχέδια του. Μιά ημέρα, ζωγράφισε στο τετραδίο του τους Αηστές. Ήταν τρεις, όπλισμένοι ως τα δόντια, και πήγαιναν, νύχτα, να ληστεύουν. Στο βάθος ήταν δέντρα κι' από πάνω, στον ούρανό, έλαμπε το μισοφέγγαρο. Η ζωγραφιά, όλο με σκούρα, σκοτεινά χρώματα—έκτός από το κίτρινο μισοφέγγαρο—δέν ήταν, μα την αλήθεια, άσχημη. Και δέν είχε τόσο άδικο ο Κωστάκης που την κιαμάρωνε λέγοντας:

— Κι' εγώ είμαι ζωγράφος! κι' εγώ είμαι ζωγράφος!

Αλλά το παράκανε. Από το πρωί ως το βράδυ, ο εδλογημένος έσχεδιάζε και χρωμάτιζε. Κι' όχι μόνο στα τετραδιά του και στα βιβλία του, παρά όπου τύχαινε κι' όπου έβρισκε: Στα τραπέζια, στους τοίχους, στα παραθυρόφυλλα, στα τζάμια, ακόμα και στο πάτωμα. Η κιαμάρα του κόντευε να γίνη Μουσείο. Έπειτα έβαλε χέρι και στα πράγματα. Έκανε ζωγραφίες σε βάζα, σε πιάτα, σε ρούχα, σε παπούτσια, σε παντούφλες! Ζωγράφισε ένα χωριάτικο χορό πάνω στην άσκηη ποδιά της ξαδέφφης του, και στόλισε τις παντούφλες του παππού του, τη μιὰ μ' έναν τσαλαπετεινό καφετί και κίτρινο, και

την άλλη μ' ένα παγώνι, μαύρο και μπλέ. Αλλά το μεγάλο του κατόρθωμα ήταν το ποριταίτο της γιαγιάς του που το ζωγράφισε πάνω... στη σφαιρία της Γης που ήταν στο γραφείο! Της έμοιαζε φοβερά, μόνο που η Γη, είχε καταστραφεί σχεδόν όλη. Δέν έβλεπε πιά ούτε Εύρώπη ούτε Ασία παρά μύτη, στόμα, μάτια, ματογυάλια και άσπρα μαλλιά...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΓΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JΕΑΝΝΕ COLOMB —

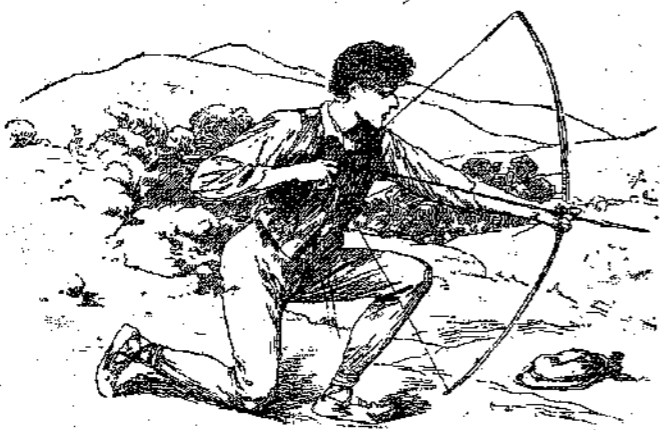
— Συνέχεια από το προηγούμενο —
— Μπράβο, Γορλέσκο, εσύ θα γίνης σπουδαίος κυνηγός, συνέχισε ο Ζάκης!

Ακούγοντας τα λόγια αυτά ο μικρός Ατσιγγανός κοκκίνησε από χαρά και καμάρι κι' η γυφτοπούλα κοκκίνησε από λύπη και ντροπή. Δέν μπορούσε όμως να πη τίποτε, γιατί όποιος δέχεται ένα κλεμμένο πράγμα δέν μπορεί να κατηγορήση τον κλέφτη. Έχάλασε όμως το κέφι της και όλη την ημέρα ήταν άμιλητη και συλλογισμένη.

Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο έβλεπε η γυφτοπούλα πράγματα που την στενοχωρούσαν και την έκαναν ν' αγαπηκτῆ.

Η Μίσκα Ζαλόφκου, όπου έμενε, ήταν πολύ αγαθή γυναίκα, έλάτρευε τα κορίτσια της και ποτέ δέν τὰ μάλλωνε. Από τότε όμως που είχε αρχίσει η Μαρία να πηγαίνη και σ' άλλα

αμάξια, είδε ότι πολλές γυναίκες ήταν σαν την κακιά εκείνη Ναρτέ, μοχθηρές, σκληρές και βάρβαρες. Ακουγε φωνές από παιδιά που τὰ έδερναν και έτυχε ν'είναι μπροστά

«Ο Ζάκης πήρε βραβείο στο τόξο...»

σε άγριους καυγάδες και φιλονεικίες. Είδη παιδιά να βασανίζουν ζωα για διασκέδαση και φέρνοντας πίσω στη θύμησή της τὰ χρόνια που πέρασε μαζί με τους Ατσιγγανούς του Τί-

σκου, έφριξε και είπε μέσα της: — «Ω συφορά μου! Έτσι ήμουνα κι' εγώ άλλοτε; είναι δυνατόν; Πόσο άλλαξα που έζησα μαζί με τους χριστιανούς Πόσο πού εδτυχιωμένη ήμουνα όταν ζούσα μ' αυτούς. Και τώρα...»

Δέ συμπλήρωσε τη σκέψη της, η μάλλον δέν τόλμησε να την συμπληρώση γιατί νηράπηκε για τον ίδιο τον εαυτό της. Γιατί δ, η έδλεπε το κατηγορούσε και στενοχωριόταν. Καμιά φορά παρασυρόταν από το κακό παράδειγμα, μα άμέσως ύστερα μετανόωνε και λυπόταν άκόμη περισσότερο. Βέβαια αν ήθελε θά μπορούσε να ξαναγίνη πάλι άληθινή γυφτοπούλα, να κινή δ, τι και οι άλλες γυφτοπούλες, μα σ' αυτό την εμπόδιζε η καλή της ανατροφή και η συνειδηση που είχε αναπτύξη μέσα της. «Ω, πόσο ποθούσε να γυρίση κοντά στους καλούς εκείνους ανθρώπους που την είχαν κάνει κι' αυτήν άνθρωπο! Όταν συνάντησε τους Ατσιγγανούς του Μιχαήλ Ζαρκά ενόμιζε πως είχε βρεί την εδτυχία της, μα πόσο είχε γελαστεί.

Αδτυχιωμένη γυφτοπούλα, η καρδιά της δέν ήταν πιά κοντά της. Βρισκόταν μαζί με τους όμόφυλους της και της φαινόταν πως ζούσε με ξένους και πως ήταν τόσο μακριά από εκείνους που αγαπούσε. Και όμως με τη φαντασία της ήταν κοντά τους. Έκλεινε τα μάτια της κι' έβλεπε την κυρά Μαρία να πλέκη τις ξανθές κοτσίδες της Έμορφιας, που γελοοσε και δέν στεκόταν ποτέ ήσυχη.

Νόμιζε πως ξανάδλεπε τον κύρ-Πέτρο, ψηλόν και κάπως σκυφτόν να φεύγη και να πηγαίνη στην περιπολία του. Ξανάδλεπε το λεβάδι όπου η Έμορφια έβρασκε την άγελάδα και τον κήπο όπου άνθιζαν ένα πλήθος λουλούδια και την κάμαρα όπου έφριζε κατά γής την πόλκα που της είχε δώσει η κυρά-Μαρία να ξηλώση. «Ω, αν μπορούσε να ξαναγυρίση πάλι σ' εκείνη την ημέρα! Μα πόση προθυμία θά τέλειωνε τη δουλειά που της είχαν δώσει.

Μα τώρα ήταν πιά άργά. Δέν ήταν πιά καιρός να συλλογίζεται τέτοια πράγματα. Η Μαρία ήταν όνομα και πράγμα γυφτοπούλα. Κι' αν άκόμη φαντασθούμε πως ένας καλός άγγελος την έπαιρνε και

την πήγαινε στην άκρη του δρόμου που δδηγούσε στο Πανοχώρι, η Μαρία θά διάταζε να πάη. Θά το έκανε μόνο με τον όρο νάρθη μαζί της και κάποιος άλλος, που είχε στην καρδιά της την ίδια θέση που είχαν κι' οι παλαιοί της φίλοι. Κι' αυτός ο άλλος ήταν ο Ζάκης.

Να εγκαταλείψη τον Ζάκη, τον παλιό της φίλο και προστάτη; Κι' εκείνος θά λυπόταν, κι' αυτή.

Η Μαρία μελέτησε το πράγμα άπ' όλες τις μεριές και στο τέλος κατέστρωσε στο μυαλό της ένα σχέδιο. Ας την αφήσουμε όμως να τὸ πῆ ή ίδια, καθώς τὸ δούλευε στο μυαλό της:

«Εγώ κι' ο Ζάκης πηγαίνουμε στο Πανοχώρι. Τὸν δρόμο εγώ δέν τον ξέρω, αλλά ρωτώντας πάει κανείς στην Πόλη. Μπαίνουμε λοιπόν στο χωριό και μιὰ και δυό τραβάμε κατά τὸ σπίτι: Καλημέρα, γιαγιά, καλημέρα, μπάρμπα Πέτρο, καλημέρα, Μόρφω μου. Έρθα μαζί με τὸ Ζάκη να σάς ζητήσω συγχώρηση και να σάς ύποσχεθῶ πως ο λόγος σας δέν θά γίνεται δυό! Μα ο κύρ-Πέτρος και η κυρά-Μαρία κατεβάζουν μούτρα, μας κάνουν τὸ σοβαρό. Η Μόρφω όμως αρχίζει να κλάμματα και η μητέρα του γιατρού μοιτεύει και τέλος πάντων με συγχωρούν. Κάθομαι μαζί τους, τους κάνω τὰ θελήματά τους, τους αγαπῶ και μού λέν κι' οι τρεις τους: «Τί καλά που έκανες κι' ήρθες πάλι!» Και ο Ζάκης μένει μαζί μας στο Πανοχώρι και γίνεται μυλωνάς σαν τον Ίωσήφ η Ξυλοκόπος η όπηρέτης σε κανένα κτήμα, όπως ο Μήτσος του κύρ-Σπύρου. Εγώ κι' ο Ζάκης θά βλέπαμε κάθε μέρα και θά είμαστε εδτυχιωμένοι. Τάχα δέν είναι καλό τὸ σχέδιό μου αυτό;

«Ο Ζάκης έφριξε τη σφενδόνη»

«Αν ήθελε μάλιστα ο Ζάκης...» Βέβαια, πρώτα-πρώτα έπρεπε να θελήση ο Ζάκης. Και για να θελήση έπρεπε ν' αλλάξη ιδέες. Γιατί άλλες ήταν οι ιδέες του κύρ-Πέτρου και άλλες του Ζάκη.

Γι' αυτό η Μαρία από εκείνη την ημέρα βάλθηκε να αλλάξη τὰ μυαλά του Ζάκη. Γρήγορα όμως κατέλαβε πως ο κόπος της πήγαινε άδικα και πως έχανε μονάχα τον καιρό της. Βέβαια αν είχε τότε την τέχνη όπτε την εδγλωττία της μητέρας του γιατρού, γιατί όποτε δοκίμασε να εξηγήση στον Ζάκη όρισμένα πράγματα που της είχε εξηγήσει η μητέρα του γιατρού όταν ήταν κοριτσάκι δώδεκα χρόνων και τὰ είχε καταλάβει περίφημα, ο Ζάκης έγελοοσε, σήκωνε τους ώμους του κι' έλεγε χαμογελώντας:

— Αδιά, Μαρία μου, είναι λόγια του άέρος. Ο Ατσιγγανός δέν παίρνει από τέτοια. Μου λές πως είναι κακό να παίρνη κανείς τὰ ξένα πράγματα. Και γιατί τάχα; Αν μου χρειάζονται έμένα περισσότερο γιατί να μην τὰ πάρω; Δες πως είναι κακό να λέγ κανείς φέμματα. Και γιατί να είναι κακό, άφου εγώ λέγοντας φέμματα κερδιζω περισσότερα, παρά αν πῶ αλήθεια; Έχεις την ιδέα πως ο άρχηγός μας δέν έκανε καλά που κράτησε τὸ σακκουλάκι με τὰ τάλληρα που βρήκε ένας από μᾶς στο δρόμο. Αφου τὸ βρήκε στο δρόμο, πάει να πῆ πως δέν είναι κανενός κι' όποιος τὸ εδρη πρώτος τὸ παίρνει κι' είναι καλά παρμένο. Έζησες πολὸν καιρό με τούς άλλόφυλους, Μαρία μου, και σε χάλασαν. Σε χάλασαν, Μαρία μου, σε χάλασαν.

Τ' άκουγε αυτά η Μαρία κι' έθύμωνα και μερικές ημέρες άπόφευγε τὸ Ζάκη. Ύστερα όμως της περνούσε ο θυμός και γινόταν πάλι ειρήνη. Δέν είχε ο Ζάκης κακίες περισσότερες από τούς άλλους Τσιγγάνους και της έδειχνε μεγάλη άγάπη και συμπάθεια.

Όστόσο ο Σεπτέμβριος κόντευε πιά να τελειώση και πλησίαζε η γιορτή των Ατσιγγάνων που πέφτει με τὸ πρώτο τέταρτο της φθινοπωρινής σελήνης.

Τὴν γιορτή αυτή την περίμενε η Μαρία, με μεγάλη άδυπομονησία γιατί δέν είχε ιδεί άκόμη γυφτικο πανηγύρι από τότε που ήταν με τον Τίσκο, και τὸ φανταζόταν σαν κάτι σπουδαίο.

— Θά γίνης όμορφη, Μαρία μου, της είπα ο Ζάκης, και της έχάρισε έπίτηδες για τὴ γιορτή αυτήν, ένα ζευγάρι βραχιόλια και μιὰ καινούργια κιθάρα.

Η Μαρία πήδησε από τὴ χαρά της και εδθῆς πρωί-πρωί, βάλθηκε να στολιστῆ.

(Ακολουθεί) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΡΝΙ

Στον κάμπο τὸ μικρό τ' άρνάκι βγαίνει κι' όϊμένα, με τὸ λύκο συντυχαίνει.

Κι' ο λύκος, που τ' όρέχτη στη στιγμή, να τὸ βρῆ άμάχη θέλει κι' άφορομή.

— Εέρεις, τὸ λεί, πως πέραυ, τέτοια βρασιά μεγάλη μούτρες και φοβέρα;

— Πέρσυ; τὸ λεί τ' άνήλικο τ' άρνί, μα πέραυ εγώ δέν είχα γεννηθῆ.

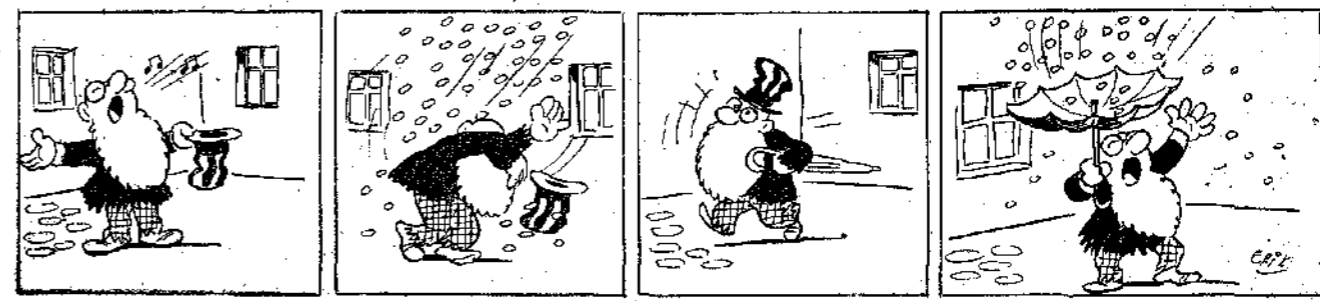
— Ναι, μα στο ξένο βόσκεις τὸ λαβάνι κι' άπ' τὴν πηγή μου πίνεις πρωί βράδυ.

— Μα δέ βρασιάω, δέν πίνω ούτε νερό, μονάχα γάλα πίνω, είμαι μικρό.

— Τότε λοιπόν σε τρώω, χωρίς κρίσεις, να μάθης να μὸς δίτης άπαντήσεις.

M. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΒΡΟΧΗ... ΤΩΝ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ

Υπάρχει άλεξιφρατον, άλεξιπτατον, άλεξιήλιον, άλεξιθροχον. Πώς πρέπει να ονομαστῆ αυτό που σοφίστηκε ο τραγουδιστής κ. Λομφά, για να προφυλάγεται από τὰ νομίσματα που τὸυ ρίχνουν κατακέφαλα οι θαυμαστές του;

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Ἀσπρον Γλάρον* (εἶδα τί ὄρατα περῶσαι σ' ἀπὲρ τὴν ἐκδρομὴν ὡς τὴν Ὀλυμπία· περιμένω τώρα κι' ἐκτενέστερες ἐντοπώσεις σου, γιὰ νὰ ἰδῶ γιατί, μαζί με τὴ συγκίνηση καὶ τὸ θαυμασμό, αἰσθάνθηκες καὶ ἀπαισιοδοξία· λυσοχαρτο ἔστειλα·) *Ἀρην* (σ' ἐνέγραφα μετὰ χαρῆς καὶ σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλόθρα ἐξαρχῆς· σ' ἐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· εἶσαι βέβαια λιγάκι καθυστερημένος, ἀλλὰ δὲ περῶσει, πάντα ἔχεις καιρὸ ν' ἀναπληρώσης· ἀλλωστε πολλὰ διαπλασάσου μενουν στήν κίνησή μου καὶ μετὰ τὰ εἰκοσι χρόνια τοῦσ' σοῦ ἀνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ ψευδώνυμο κι' ἐλπίζω νὰ σοῦ γράψης συχνά.) *Ἡεμο* *Ἀντρογάλι* (ἀπὸ τὰ δύο κομμάτια ποῦ λές, τὸ ἕνα μόνο εἶναι σημειωμένο στὸ βιβλίο μου ἀπὸ τὸν Ἀπρίλη τὸ ἄλλο δὲν ξέρω τί ἔγινε· ὁποσδήποτε, μπορεῖς τώρα νὰ μοῦ ξαναστειλῆς, ὅποια κι' ἂν θὰ εἶναι ἢ τὴν τοῦ διὰ κρίσειν) *Δούνα Ὑορκίεζον* (πάλι μοῦ στέλνεις Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσην· ἐν σίκαμ πῶς τώρα δὲν εἶναι καιρός;) *Ἰεροξέστατην* (πολὸ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σοῦ γράμμα καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψης τακτικά· ἔ, ἐὰν ἀργήσῃς καὶ πολὺ γιὰ νάρχησις, ἄλλο ἀργοῦν περισοῦτό· οἱ λῶσεις δεκτές, ἐξακολούθησε·) *Τρελλαντώνη* (μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃς τὴ «φαντασία» τῆς ἀδελφῆς σου ποῦ γιμίζει κόλλες· θὰ μπορῶσαις ὅμως καὶ σὺ νὰ μοῦ γράψῃς ἕνα ἐκτενέστερον γράμμα μετὰ πληροφορίας κι' ἐντυπώσεων· ἔς εἶναι, τὸ περιμένω τώρα ἀπὸ τὴν ἐξοχή) *Τίτσιαν Παπαχρήστου* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου· ἀλλὰ γιὰ τὰ σοῦ ἐγκρίνω ψευδώνυμο, πρέπει νὰ μοῦ σταλῆς 10 δραχμὲς καὶ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς ἀπὸ ποῦ θέλεις· καλὴ διαμονὴ στήν ἐξοχή) *Μυρτώ* (μ' αὐτὸς ἦταν θρίαμβος, νάρθῃς πρῶτη στήν τάξή σου μετὰ 18 8/10! εὐχα, παιδί μου, σὲ συγχαίρω·) *Γιλόδραν* (ἀλλὰ ἔχ τὴ διεθυσση καὶ τῶρα περιμένω νέα σου ἀπὸ τὸ νησί) *Δοξίαν* (ἀναγνώσει· κι' ἔστειλα· ἀλλὰ γιατί καὶ σὺ τόσο σύντομος; φοβήθηκες μή με... χαλίσης;) *Γέλιον* (λοιπὸν περιμένω τὴν ἀποζημίωση) *Βασίλισσαν Νεφερτίει* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰουνίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 288ου Διαγωνισμοῦ Ἀδασων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Σεπτεμβρίου.

- 385. Λεξιγραφίος**
 Ὅρχίζεσαι μετὰ τὸνα,
 Τόλλο τοῦ Αἰγαίου νησιῦ.
 Μὲ τὸνα στέλλο θὰ καλλήσῃ
 Κι' ἀμέσως θενά ἰδῆς νάνθισῃ
 Τώρατο περιβολάκι. *Διαβολάκια*
- 386. Συλλαβόγραφος**
 Μιὰ νότα μ' ἐπιρῶννημα
 Μικρὸ θὰ τὴν ἐνώσης
 Καὶ θὰ τὸ μετανοιώσης.
- Γιατί δὲν κάνει μοναχὰ
 Κι' ἀπλῶς ἐν' ἀριθμητικό,
 Ποσὰ καὶ κἀνι τὸχληρὸ.
Θαλασσοκραχὴ
- 387. Στοιχειογράφος**
 Τὴ μέση ἐνὸς θηρίου
 Ὁ λῦτης ἀφαρεῖ
 Καὶ νὰ τὸ φάγ' κι' ὄλο
 Στὴν πείνα του μπορεῖ.
Θαλασσοκραχὴ

388. Στοιχειογράφος - Μεταγραμματισμοί

Ἀκέφαλο εἶμαι ἐπίθετο,
 Μὰ πόλη μετὰ τὸ Βῆτα.
 Ἄν γίνῃ Δέλτα, σ' ἀπατᾷ,
 Στεγάζει μετὰ τὸ Θῆτα.
 Ἐνα σημεῖο μετὰ τὸ Πι,
 Κένταυρος, τέλος, μετὰ τὸ Φι.
Διαβολάκια

389. Κρίκοι
 Ἄνω ἕνα σκληρὸν
 ὄχι. Ἀριστερῶ ἀρχαῖος
 φυσικομαθηματικός· δε-
 ξιά νήσος τοῦ Αἰγαίου
 Ἄπὸ τὰ Ο : ἀριστερῶ
 κἀνι ποῦ περιορίζει
 δεξιᾷ μικρὸς κόλπος.
Δοξακμένο Νησί

- 390. Κρυπτογραφικόν**
 1234567589 = Ὁ ἐμπάτης διὰ κἀνι ὀλίκον
 23454 = Ἀσθένεια
 31589 = Πιττὸν
 4567589 = Μέταλλον
 5264 = Πόλις τῆς Εὐρώπης
 67529 = Εὐρίσκειται εἰς τὸ ἄνθος
 714389 = Ὑπουλον διὰ τὰ κλοῖα.
 856724 = Μέτρον μικρὸς.
 98124 = Πρωτεύουσα.

391 395. Μαγικὸν Γράμμα
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκαστὴν τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνω ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις.

- 396. Μεσοστιχίος**
 Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον φιλόσοφον :
 1, Θεὸς δὴμιος· 2, Ἀγώνισμα· 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 4, Βασιλεὺς τῶν Μικηνῶν· 5, Γεωμετρικὸν σχῆμα· 6, Μέρος τοῦ λόγου.

397. Φωνηεντόλιπον
 λλ-λλ *Δοξακμένο Νησί*

398. Γρίφος

τε	τε	Κωστή
ν'	βε	εὐν
τε	τε	Κωστή
	τε	Κωστή

Δοξακμένο Νησί

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 17
186. Πάσσα (πᾶς, χά). - 187. Ἴρις (ἡ εἶς). - 188. Οὐρβανὸς-οὐρανός. - 189. Ὁ κορῆος, ἡ Κορῆα.
 190. Η Ν Ι Σ
 Κ Ω Α Ο
 Ρ Α Ι Ι Η Ο Υ Ο
 Κ Χ Θ Δ Ρ
 Η Ο Ο Σ Α Ε
 Δ Σ Σ Ε
191. ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ (ρόχθος, υἱός, Σείριος, ὀρεινός, Θέμις, ἐχθρός, μύθος, ἰσχύς). - 192. 1+2x3-4 : 5=0. - 193-200. Τὸ περὶ αὐτὸν εἶναι τὸ Κ : Κάριον, ἈΚτιον, ΡαΚή, ἈκαΚία, ΚολοΚοτρώνης, ἈμβραΚικός, Εὐνόπ.Κρος, Ἀνατολ.Κός. Τὰ ἀρχαῖα : ΚΑΡΑΚΑΞΑ (ασαα). - 201. Τυφλὸς τὰ τ' ὄτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἰ. - 202. Πατρις ἀπὲρ παῖν ἐστὶν ἐρὰ (πα τρις ὑπὲρ Πάιν, ἐς τί νῖ, ἐρᾷ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΘ' - 388]
Διαπλασάσουλα, ἀρχοληθεῖτε πᾶς μετὰ τὴν διάπασήν! Καλὴ ἀρχὴ ὡς εἶναι τὸ ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ μετὰ τὸ ἐπιτελεῖν τοῦ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ

α) Διαγωνισμὸς *Μικρῶν Μυστικῶν*. β) Διαγ. Ἀδασων (2 φυλλαδίων ἀπὸ τὸ 300-400). γ) Διαγ. Φιλολογικὸς (ἐλεύθερα, περὶ τὴν ποίησιν). δ) Διαγ. Φωτογραφίος (ἀτομικῆς, τοπίου-καρτῶν). ε) Διαγ. Γραμματισμῶν (συλλογῇ τουλάχιστο ἀπὸ 10). Συμμετοχὴ γιὰ δοσοδότητος διαγωνισμοῦ *Ἐδραχμοῦ*. Πρωτεύουσα ἑλληνικῆ Βραβεῖα εἰς ἕκαστον. 3. Ὁ Πανταθλοντικὸς παίρνει τὸ καλύτερον. Δ) ἄλλα, ἀπλῶς : ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ, Σκῦρον

[ΑΘ' - 389]
 Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ τὰ Διαπλασάσου-λα θὰ με ὁποστηρίζουν... γενναῖα! «Κατάσκοποι», «Συντροφιές», «Ζουρλοπαρία», Διαπλασάσουλα Θεσσαλονικῆς, Κρητικῆς, Πόργου κτλ. περιμένω!

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ
 [ΑΘ' - 390]
 Ζουρλοπαρία, μετὰ δέξασαι ἢς μέλος; ἀ-Ζυπνῆτα γρηγορᾷ. Μικρὸς Ἐθελοντῆς.

[ΑΘ' - 391]
ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ
 Κατόπιν ἐντόνου τριετοῦ δράσεως, κρατήσαντες τὰ σκήπτρα τῆς κινήσεως, δημοφιλέστατοι ὡς ἀπεδείχθη στὰ Δημοφφίσματα, ἐσέρχονται θριαμβευτικῶς στὸ τέταρτο ἔτος τῆς ἰδρύσεώς των, μετὰ τὴν αὐτὴν σύνθεσι.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ : ΣΙΛΛΕΡ
 ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ : ΣΥΡΙΑΝΟΣ
 ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ : ΥΔΡΑΙΟΠΟΥΛΟ
 ΤΑΜΙΑΣ : ΘΑΛΑΣΣΟΚΡΑΤΩΡ
 ΜΕΛΗ : Μέρσιος, Δημήτριος, Ναυτάκι, Πιγκουίνος, Κάννικ, Ἀγυῖοπαίς, Ἐρμουπολίτης, Κεφάλης, Φωκῆς Ἀγιοτοκράνης, Ναύαρχος Κοινοτριαντῆς, Στρατάρχης, Δοξακμένη Ὑδρα.
 ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ : Πανταχοῦ μυστηριωδῶς ἀνεργούντες.

[ΑΘ' - 392]
ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ
 βλαζόμενοι στήν ἐκτίμησι τοῦ Διαπλασάσουλου, - ἦν ἐσημιούργησαν μετὰ τὴν δρᾶσιν των, - κατέρχονται στὸ «Δημοφφίσμα».

[ΑΘ' - 393]
 Ζητῶ ἀπὸ τὰ Διαπλασάσουλα-ες ἀλληλογραφίαν. Διεύθυνσὴ μου Χρυσταλλένην Ἰωακείμ, Σπέρτης 14 Λεμεσὸν Κύπρου, διὰ Μαρίαν Συγκλητικῆν.

[ΑΘ' - 394]
Φίλιππα Διαπλασάσουλα, ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω κἀνι-ποστὰ μετὰ ἄλλους καὶ ὄλες. Δίαις, Κον Γεώργιον Καγαλιᾶν, ὁδὸς Ἰωάννου Δροσσοπούλου 157 Ἀθήνας (8).

ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ
 [ΑΘ' - 395]
 Παιγώνη, πῶς σοῦ φάνηκαν οἱ διαγωνισμοὶ στήν ἔδρα ; ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ

[ΑΘ' - 396]
 Γελαστὲ Ἀντιπλοῖορχο μᾶς συγχαίρει. Ἐγὶνε κἀποια παρετήρησις. Σὰ γράμμα μᾶς σοῦ ἐξηγήσαμε. *«Οἱ 13»*

[ΑΘ' - 397]
 Ζουρλοπαρία! ἀξίστε ἕνα μεγάλο μπράβο : (ἀναγνωρίζετε πῶς ὡς ἀξίστε δ Ζουρλομανδύας, Ἐχασε τὸ ἐγνῶθι σ' αὐτόν!) ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ 88